Norman Károly

Darázsfészek

XV. Barbara balesete

Sajnos nem lehet késlekedni, el kell indulni a könyvtárba; az utca látszólag néptelen.

Ahogy kilépett a kapun, rátört a félelem. Alig bírta csillapítani egész testének a reszketését, még annak is örült volna, ha rendőrök állomásoznak az utcán. Szürke foszlányok rohantak odafönt, vékony szálú, konok eső váltotta föl a havazást. Hihetetlen, hogy tegnap ilyenkor még szinte nyár volt.

Ernyőt nyitott, két darázs kerülte meg a fejét, majd eltűntek. A hajában elcsitult a zsongás, ha egy csöpp eszük van, örülnek az ernyőnek. Darázsfészek élvezett már emberi védelmet a természet viszontagságaival szemben, de aktívat talán még nem. Vajon van-e védett lódarázs? S ha nincs is, vajon lehet-e egy lódarázslakta nő a világörökség része?

Óriási. El kell menni egy hűtőházba, ahol ezeknek a végsőkig lelassul a biokémiájuk, és oda kell rendelni egy szkafanderes fodrászt, nullásgéppel. Darázs nélkül, kopaszon is kellek, Károly? Hajjal sem?

Szilvia keserves sírásra fakadt. Csak álom a kedves férfiarc, a karcsú alak, aki a magányban is öröm forrása.

Megérkezett a könyvtár épületébe, próbált elsiklani Barbara előtt. Barbara édeskés mosolyra gyulladt. Aztán Szilvia szinte lassítva látta a vonásainak iszonyodóvá alakulását. Barbara sikoltozni kezdett, felugrott, hadonászott maga körül, majd egy szinte férfias mélységű üvöltést hallatott: a jobb vállát megszúrta egy darázs. A székébe omolva zokogni kezdett, Szilvia megsajnálta, segíteni azonban nem tudott volna. Bemenekült a könyvtárba, sokért nem adta volna, hogy megtudja, a nő összekapcsolja-e vele a lódarázs megjelenését. Ilyen baleset még egyszer nem fordulhat elő, hogyan lehetne megelőzni?

Átható klozetszag fogadta a könyvtárban. Darabig eltartott, amíg rájött, hogy a romló kelkáposzta-főzelék az. A darazsak egyszerre kirajzottak az erős szag irányába, és kezdték a fejébe hordani a maradékot. Görénynő. Ennyit Károlyról és az álmokról. Mérgezett ételt kell elébük tenni, és ha mind kidöglöttek, kimosni őket a hajból. Vajon milyen hatással van a fejbőrre a rothadó, bűzös főzelékpakolás? Na, fiúk-lányok-herék-dolgozók, mosogatunk.

Óvatosan lekukkantott a bejárati szintre, Barbara körül konzílium zajlott, ismeretlenek ecetes vízzel kenegették a vállát, nem volna csúnya nő, a férfiak jól szórakoztak, milyen kár, hogy nem tudják, hiába igyekeznek. Szabad a mozgás.

Kivonult a mosdóba az éthordóval, félelemben, hogy a darazsak folytatják az elevációt. Ámde nyomtalanul eltűntek a fejében. Észlelte, hogy a szavakban megfogalmazott gondolatai elegendő vegyi kíséretet kapnak, és a kommunikáció egyre finomabb a darazsak és őközötte. Más kutyát sétáltat és idomít; neki házidarazsai vannak. Van, aki piranhát tart, vagy csörgőkígyót. Végtére is egyszer nyilvánosságra fog kerülni a sajátságos szimbiózis. Megfelelő propagandával el lehet darazsasítani a fiatal nőket. Eljöhet az idő, amikor a korszerűség úttörőjeként fogják ünnepelni, rovaros divathullám borítja el a társadalmat. Valahol a rovar is csak ember. Szilvia, nyugalom.

Barbara jelent meg a mosdóajtóban, életében először, amint ő éppen végzett a mosogatással. A szenvedés és a bájolgás sajátos elegye öntötte el az arcát, válláról a ruha félig letolva, kezében nedves törülköző, nyilván borogatást akart készíteni, de valami miatt a földszinti mosdó helyett a félemeleten keresett – talán zavarta a lent megnövekedett népsűrűség. Szilvia megrettent.

– Jézusmária, egy lódarázs! – sikoltotta és kecsesen, mint egy üvegestáncos, a villanykapcsolóhoz siklott, majd mintegy ügyetlenül odacsapott, amitől vaksötét támadt, amíg a szem meg nem szokja. Barbara pánikban menekült lefelé, a darazsak zúgását már nem hallhatta. Körülbelül az életét köszönhette Szilvia lélekjelenlétének.

„Nna most elválik – gondolta Szilvia. – Vissza! Vissza!" – És a darazsak, szinte engedelmesen, eltűntek a hajában. Szilvia óvatosan, mintegy a darázs elől forgolódva hátrált befelé, a könyvtárba. Barbara a lépcső felé hátráltában megrettenve meredt a mosdó ajtajára. Intézkedésért folyamodik. Az egész épületet rovartalanítják. Vajon a sárga fújókás emberek a darazsak ellen is hatásosak, vagy csak a csótányok ellen?

Szilvia magára zárta a könyvtárajtót. Nem nyitja ki, jöjjön akárki. Odakint darazsak vannak.

Most pedig gyakorlunk, rövidesen ebédért kell menni!

„Ki!" – lökte ki a vezényszót, halkan ki is mondva, és erősen elképzelte a gyilkost. A darazsak kirobbantak a hajából, harsogva lepték be a könyvtár csöndes levegőjét. Kerestek dühödten.

Nagy bajok vannak. Ilyen erejű indulat nem uralható. A gyilkos rettenete a könyvtár sötét sarkaiban leselkedik, a félelemnek nem lehet parancsolni, nem múlik, még ha csak a saját képzelete oldotta is ki. Ráadásul a

darazsak kielégítetlenek, nyilván kommunikálják a találatokat, különben össze sem verődhetnének a fészek harci csoportjának egyetlen célja körül, amilyen a gyilkos is volt. A fészek maga a kielégítetlen, mert akcióban van, és nem kap visszajelzést a sikerről. Ez a düh elszabadul. A darázs-adrenalin felszaporodik, ellenőrizhetetlen, levezetés nélküli vegyi stimuláns. Még a levegő is tele van vele, nyilván feromonszerű kipárolgás.

Szilvia pánikban volt. Még az is lehet, hogy a fészek csalódottságában ellene fordul.

„Károly... Drága!" – a rettenet erejét egészében szerelmesen kapaszkodó indulattá alakította, félig ösztönösen, ahogy az ember szokta az igazi bajban. Az indulat történetének vége. A hatalmas indító indulat ellenpontja, zárlata, kifejlete, virágos rét. Illatos tavasz, remény és gyönyörűség. Majdnem mint a kádban. A kéjgyilkos áldozata is átélheti a halála pillanatában a kéjgyilkos perverz örömét.

A darazsak szerelmes rajban suhogtak körülötte, nyakába, csuklójába furakodtak be, borzongatóan bizsergették-mászták, Szilvia pedig három döbbenetes, béna percig állt a sötétben, testén és körötte ezzel a nyüzsgéssel. Aztán a darazsak visszatértek a hajába. Nem azt a táplálékot kapták ugyan, amire készen kirajzottak, de ez sem volt alábbvaló.

Szilvia lerogyott a székére a gyilkos dühkitörés, a halálrémület, az öröm csúcspontja és még ki tudja miféle érzelmi-biokémiai szenzáció egyesített élményének hatalmas áradata által csontig átmosva, kimerülten. Sajátos, egészen ritka képességgel rendelkezik, saját indulatainak művészi szintű karmestere, s nem is tudott róla. Erre tökéletesen fölkészületlen volt, igaz, azt sem vehette lajstromba, hogy mi minden halmozódott föl benne az elmúlt pár napban (vagy az egész eddigi életében?), ami hirtelenjében levezetődött. Aki ennyi energiát uralni tudna, az félelmetes, talán legyőzhetetlen volna. Napóleon, Dzsingisz Kán, Albert Einstein.

Nem, darazsaim. Laikus civilt nem lehet egy huszárezred élére állítani, vagy egy utasszállító repülőgép kormányához ültetni, hogy „csak rajta". Abból biztosan különféle bajok lennének. Ez kiképzés nélkül nem megy, egyedül nem fogom tudni irányítani a szúrós hadseregemet. Mennyire igaza volt Károlynak. Végtére is etológus. Sose látom többé, úgy etológus ez, mint ahogy Másik Károly osztályvezető, az egyszemélyes osztályában, amely állítólag valahol fölöttem regnál. Vespay Károly örül, hogy megszabadult a darazsas lánytól. Jaj, nem gyűlölhetem, még nem halt meg a remény; ha mégis elém lépne, megölnék a darazsak. Károly: kín, vágyakozás, remény, menedék, minden rossz ellenpólusa. Te jó isten, már ennyire vagyunk?

A darazsak fölmorajlottak odabent, de nem léptek ki a hajfészek bejáratán.

***

Nagy különbség a darazsak és az ember között, hogy az új viszony a darazsakon mit sem változtatott, de a pár nap, amióta fennáll, gyökeresen átszabta az embert. Érdekes volna egy teljesen idegen lódarázzsal való találkozás. Akinek kutyája van, azt sem ugyanúgy harapják az idegen ebek, mint akinek nincsen, és még a félelem uralkodik rajta. Nekem darazsaim vannak, a sajátjaim, jönne valaki, hogy elveszi őket, majd harcra kelnék értük. Megmentették az életemet. A tiétek vagyok. A ti fészketek. Ti pedig éhesek vagytok. Fel, a kelkáposztafőzelék-mezőkre! A kutya megérzi, ha a gazdája szereti. Vajon képes-e ilyesmire egy darázsfészek?

Szilvia felkapta az éthordót, kilépett az ajtón. Lekémlelt Barbarára, de a portás a borogatása alatt szenvedett. Remélhetőleg komolyan allergiás a darázsszúrásra, darabig nem kell foglalkozni vele. Puttonnyal és hosszú csövű fúvókával fölszerelt, arcmaszkos csapat vonult befelé a kapun. Úristen, ezek csótányirtók. Szilvia visszaszaladt, bezárta a könyvtárajtót, és sietett kifelé.

– Barbara! Ha keresnének, ma már nem jövök vissza. Megmartak a darazsak, nem tudok dolgozni. Kérlek, bárki jönne.

Zavartalanul megvásárolta a tökfőzeléket, a fokhagymás fasírtot és a gyümölcslevest az éthordóba, aztán kint, a hideg, szürke fényben hunyorogva fürkészett. Foltokban már megmaradt a hó.

Hazamenet bevásárolt, a fejében fegyelmezett csönd. Belépett a kertkapun, óvatosan körülkémlelt, sehol senki.

Honnan fogja megtudni, mikor lehet megint veszélytelenül bemenni dolgozni? Miért kell egyáltalán bejárnia, ha itthon is lehetne egy számítógépe, és csaknem mindent elvégezhetne rajta? Az elmúlt három évben kétszer jött valaki könyvtárazni. Ehhez nem kellene könyvtáros. No igen, ehhez nem kellene könyvtárost fizetni. Jobb, ha ez másnak nem jut eszébe. Az interneten biztosan lehetne találni valamit a rovarmérgek használati körülményeiről.

***

Marad a darázs! Fekszik. Ül! Kirakta az éthordókat, süket csönd a hajában. Ül! Na most, asztalhoz!

A vezényszóra a darazsak közepes erejű robbanás hirtelenségével elevenedtek meg. Kötélnyi vastag áramban kezdték behordani a főzeléket, fasírtot és levest a hajába, tétovázás és keresgélés nélkül, mert az ő sze-

mével láttak. Be fognak ezek épülni az agyba, mondom én. Fene a gyomrotokba, ezt magamnak is hoztam!

Szilvia gyorsan kettéosztotta az ételt.

Ez az enyém! Félek a darazsaktól, ide ne jöjjetek! Jaj, ez nem jó, nagyon is szeretlek benneteket, majdnem mint Károlyt. Azt egyétek. Ezt ne! Azt igen! Ez fekete! Az fehér! Ez az én örömem, a bőrömön keresztül belélegezhetitek, de ne zabáljatok bele. Azt lehet enni, ha odamentek, annak örülök. Menj már innen, a fene egyen meg. Még majd meg is szúrsz?

A darázs nem akarta elhagyni Szilvia tányérját, és ingerülten hadra kelt, amikor Szilvia a kanalával megpróbálta eltaszigálni. Szilvia kicsit megijedt, hogy ez a darázs megszúrja. Ez a darázs itt.

A táplálékklánc megszakadt. Osztagnyi darázs vált ki hasonló akcióra, mint az előző nap, amikor egy szerencsétlen, túlbuzgó őrszem megszúrta a lányt. Ugyanolyan kegyetlenséggel mészárolták le a megtévedt példányt, mint azt, akkor.

Ez egyszerűen elképesztő, és Károly bizonyosan nem tud róla semmit. Szóval a darazsaknak nem lehet közvetlenül a tudtukra adni, mi a jó és mi a rossz, mert ez túl elvont. Ámde ha némelyek rosszat tesznek, azokat indulatilag le kell választani, mire életre kel a közösségi elhárítás, és a fészek egésze tér a jó útra. Precedensekkel a rendtartásért! Woodoo. Istenítélet a középkorban, autodafé. Megkövezés, lincselés, pogrom. Darázsban gyökeredzik a társadalom embertelensége. Nem az ember a kegyetlen, hanem a benne lakozó darázs.

Lehet folytatni, ott a leveske. Na, királynő odabent, ki itt a királynő?

***

Várni kell, csodára. Fürdés, alvás. Ha Károly itt volna, millió dolgot lehetne megbeszélni, kipróbálni, az élet nem volna üres és reménytelen, hanem virágzó rét, zene töltené be a házat.

Zene! No, ehhez mit szóltok? Egy faun délutánja. Kimegyünk a rétre, illatos nektárt gyűjtünk a hajamba. Nem a diéta kedvéért, de ha Károly mégis megjelenne, ugye. Holnap. Vagyis a jövő tavaszon.

Etológus kellene ahhoz, hogy szét lehessen választani a zene közvetlen, illetve egy ember endokrin rendszerén átszűrődő hatását a darazsakra. Hat lábon álló zeneesztétika. Csak annyi bizonyos, hogy az a zene, amelyre a túlhajszolt lélek a nap kellős közepén képes volt elaludni, valahogyan a darazsakat is nyugovóra térítette.

Amikor fölébredt, azt hitte, reggel van, s az első gondolata a késés miatti kétségbeesés volt. Aztán magához tért: addig be sem mehet a könyvtárba, amíg a rovarirtóveszély el nem múlik.

Szilvia rövid távú emlékezete alig tudott megküzdeni a kihívással: tegnap másképp látott, mint ma. Tegnap más ember volt. Megváltozni könnyebb, mint ezzel aztán számot vetnie a morálnak, a lelkiismeretnek. Még tegnap akár az is felvetődhetett volna, hogy valami újfajta időzített mérget mint csalit kitesz a darazsaknak, azok behordják a Királynőnek, és kipusztul a fészek. És ha a darazsak ekkora mennyiségben az intelligencia szintjére emelkednek? Ha fölfogják a gondolatait, és a mérgezés tüneteihez kapcsolódó indulatait? Ha ő efelett örömet érezne, és ha egyszer szembefordulnak a gyönyörével, mert számukra a halált hordozza; s ha egy pusztulásra ítélt darázsfészek még utoljára, minden erejével cselekszik? A kéjgyilkos lényegesen kevesebbért is borzalmas véget ért. Darázskáim, ha valaki méreggel fenyegetne benneteket, együtt kelünk hadra ellene. Fel a mérgező világ ellenében. Károllyal az oldalamon.

A nyaka egyáltalán nem volt elgémberedve, ahogy pedig szokott az utóbbi években. Homályosan visszaemlékezett az éjszakájára, arra, hogy lódarazsak nyüzsögtek a nyakszirtjén. Még egy hete is a bőréből ugrott volna ki, ha ilyesmit csak hall is. Korlátozatlan az Ember Szabadsága.

Igen ám, csakhogy ez jelent valamit. Először is: a darazsak számára valószínűleg nem előnyös, ha ő nincs jó testi állapotban, kivéve, ha perverz, szadista darazsak, és apránként akarják a halálba kínozni, közben fenékig kiélvezve az agónia vegyi szimfóniáját. Ez színtiszta paranoid gondolat, csak nehogy eljusson a darazsakig a verejtékszaggal. Milyen érdekes: feltéve, hogy a darázs egészséges, abban érdekelt, hogy a hordozója gyönyört éljen át; ha mármost véletlenül mazochista gazdára találnak, akkor a kínzás okozta gyönyört hajszolva visszacsatolódnak a kínzásra, és hamar halálba gyötrik az elferdült nemiségű alanyt. Lehet, hogy nemcsak a darazsak viselkednek így, hanem a colibaktériumok is, amelyek mindenkinek a belében élnek. Ez megmagyarázza, hogy viszonylag miért van olyan kevés mazochista a társadalomban. Mindezt persze nem lehet elmondani Károlynak, mert futva menekül. Hol a hosszú szoknya? Mi a manó, mostantól naponta? A darázsfészek rendezi a székletet?

Szilvia kiszakadt a mindennapi fegyelemből, egyszerre tanácstalanul és fatalista daccal. Ha úgysem fog bemenni, akkor ráér. Nosza, fürdünk. És elmélkedünk. Ha alszunk, mert ez szükséges, tehát jó, akkor ez a darazsak számára is világos a vegyi nyelv közleményei által. Ha viszont nem hagynának aludni, az hamar kényelmetlenné válna a számukra is, a darázsszadizmus esetének kivételével, lásd föntebb.

Azaz: a darázsfészek legalább elemi szinten összehangolja az életvitelét a hordozóéval, ez a legkevesebb. De immár ezer eleme érzékelhető annak, hogy ez a folyamat nem áll meg itt. Igenis, tágra van nyitva az

egymáshoz való idomulás útja. A tegnapi tapasztalat ugyan megszívlelendő, azaz amatőrök ne bocsátkozzanak bonyolult eszközök kezelésébe, de addig még etológusok nélkül is el lehet jutni, hogy életviteli rendszabályokat érvényesítsünk. Nem fogtok naponta háromszor zabálni, hanem mondjuk csak reggelente, itthon, abból, amit estéről meghagyok. Tessék tökfőzelék.

A darazsak szolgálatkészen megelevenedtek, szinte nyüzsgött az éthordó. Szilvia közben házias képzeteket épített föl kis darázsitatókról, darázsszilkékről, tisztálkodó darázslepedőről, amelyen a jóllakott fészek megpihenhet, zenét hallgathat, kirándulás esetén napozhat. Lesz itt rend. Na, tessék visszamenni, öltözöm. Most pedig varrogatunk. Ezentúl minden előlgombolós lesz, örül majd Károly.

XVI. Nem elég szakértőnek lenni, annak is kell látszani

Vespay Károly hiába ment be a vállalati székházba.

A portásnő élesen fixírozta. Ez az a férfi, aki tegnapelőtt, estefelé a bejárat körül őgyelgett, mintha várna valakit. Nem úgy néz ki, mintha a fekete szemüvegesek egyike volna. Amellett a mozgása nem olyan, mintha ide tartozna, vagy valamely ismeretlen céghez érkezne. Ugyan mit akar? Egy igazi vállalat igazi portása megállítja. Barbara nem meri. A férfi fölmegy a félemeletre, eltűnik, majd hamar ismét megjelenik, siet kifelé. Ennek a legvalószínűbb oka: a könyvtárba akart volna menni, de Szilvia távollétében zárva találta.

Barbara féltékeny szemrehányással meredt rá, amit Vespay egyáltalán nem tudott értelmezni. Odalépett a portásfülke ablakához.

– Elnézést, a könyvtárba szerettem volna...

– Baleset érte a könyvtárost.

– Milyen baleset? – Vespayn elég komoly aggodalom vett erőt, nem is tudta titkolni.

– Lódarázs.

– Jézusmária, vagyis – az etológus komolyan megrémült. Ha Szilvia szembekerül a lódarazsaival, akkor nagyon nagy a baj. Ha akik a hajában laknak, ellene fordulnak, akkor neki egyszerűen azonnal vége. Jajjaj. – Bocsánat, én a rendőrség lódarázsszakértője vagyok...

– Hogy micsoda? – Barbara szemöldöke fölszaladt.

– Kérem – magyarázkodott Vespay kínban – nemrég is előfordult egy eset, amely miatt a rendőrség fölkért a lódarazsak emberek jelenlétében lehetséges viselkedésének az összefoglalására.

– Ezt értem. Azt nem, hogy ebből az alkalomból miért látogatja éppen ezt a könyvtárat.

Vespay mindeddig azt hitte, hogy a portás valami csökkent szellemi képességű egyed, más sem telik tőle, mint a portaszolgálat. Erre kiderül, hogy veszélyes intellektus, kérdésekkel, kételyekkel, értékeléssel, s ráadásul bizonyos intézkedési, de legalábbis befolyásolási fegyvertárral. Ez merőben új helyzet. Vespay alig követhetett volna el nagyobb, amatőr hibát. Hogy a fenébe' lehet ennyire hülye? Ordítva hirdeti, hogy a könyvtár vagy a könyvtáros darázsügyekkel kapcsolódik össze. Kétségbeesetten törte a fejét valami hihető logikán, amely megőrzi Szilvia távolságát a darázsszenzációtól. Darabig szótlanul néztek farkasszemet. Vespay bírta kevésbé, ahogy a lányban érezhetően növekedett az ellenségesség. Vespay tükörlelkű ember. Ha barátságossággal találkozik, azzal válaszol. Most kezdett méregbe gurulni.

– Megbocsát, kisasszony. Nem vagyok köteles az ön orrára kötni, mit miért teszek. Ön viszont jobban teszi, ha válaszol pár kérdésemre. Miféle darázsbaleset érte a könyvtárost?

Barbara megijedt, visszaemlékezett a fekete szemüvegesre, aki a munkaideje lejárta után rémületesen meredt rá. Már megint közeledik a fekete szemüvegesek napszaka. Hát csak szűken, kimérten.

– Megszúrta egy darázs. Engem is.

– Milyen intézkedés történt? – Vespay igyekezett a lehető legellenszenvesebb hivatalos pózt fölvenni, amely sugározni hivatott, hogy nem tűr ellentmondást.

– A gondnokság iderendelte a csótányirtókat. Végigfújták a teljes épületet.

– Tapasztalt azóta darazsakat?

– Nem.

– Milyen vegyszert használtak?

– Nem tudom.

– Kérem, lesz szíves megtudakolni.

– Ma már biztosan nem lehet. Mindenkinek lejárt a munkaideje.

– Akkor megtudja holnap.

– És mit teszek ezzel az ismerettel? – Barbara Vespay számára váratlanul gurult dühbe. Egykor, az intézetben a lányok szokás szerint a legdurvább vegzatúrát engedték meg maguknak mindazokkal szemben, akiket ehhez elég gyöngének találtak. Barbarán is sokszor kerestek fogást, és Barbara a végsőkig kerülvén a harcot, a mulyaság határáig vonult vissza. A kutya, ha megadja magát és hanyatt fekve föltárja a legsebezhetőbbet, a hasát, ezzel befejeződik a harc. Sajna az ember, ez a

következetesen gyilkos állatfaj, nem így működik; a békés hátrálás sem késztette a lányokat leállásra. És akkor Barbara egészen váratlanul pusztító viharrá változott, egyes lányokban életre szólóan megalapozva a jómodor gyakorlati hasznosságának képzetét. Ilyesfajta esemény Barbarával elégszer megtörtént ahhoz, hogy ellássa őt a megfelelő védelmi erővel és technikával. Vespay azonban elég intelligens volt ahhoz, hogy gyorsan fölfogja: tévedett. Nem sikerült megfélemlítenie egy gyönge nőt, hanem messze előrenyomult egy olyan tartományba, ahonnan jobban teszi, ha sietve visszavonul.

– Elnézést, nekem valóban be kell számolnom. Szükségem volna az információra.

– A rendőrség végiglátogatja a vállalatokat, és lódarázs-vonatkozású kérdéseket tesz fel, hátha talál valamely cégnél emberek jelenlétében lehetségesen viselkedő lódarazsakat? Önt azért küldték ide, hogy beszámoljon; kicsoda, miről, kinek, miért!? (Ez a figura a legjobb esetben Szilviát akarja megközelíteni, és ehhez körülbelül a tizenkét éves, nyeretlen kamasz szellemi fegyvertárával fog hozzá. De rosszabb forgatókönyvek is elképzelhetők. Szilviának valószínűleg szoros védelemre van szüksége. Majd még kilátogathatnak ide rendőrségi szakértők, aki járatosak rendőrségi lódarázsszakértők mozgásképtelenné tételében.)

– Tessék, a névjegyem. Ha megtudja, legyen szíves felhívni. Viszontlátásra! – azzal Vespay kimenekült az épületből. Aztán kétségbeesve átkozta magát. Ezt a címeres baromságot. Nem elég, hogy exponálta a könyvtárost darázsügyben, még a névjegyét is átadta a portásnak. Az ám, rendőrségi szakértő. A legkevesebb, hogy a portásnő beszámol Szilviának a szürreális akcióról. Korábbi álmaiban nem képzelte volna, hogy a „szakértő" titulus még a legkevésbé a konkrét tárgyat érintő szakismeretek meglétét jelenti. Egy szakértőt mindenféle közegben való vizsgálódásra kérhetnek föl, és a tényleges kompetenciája lényegében azon múlik, hogy professzionális módon tud-e tájékozódni, viselkedni, dolgozni ama közegben. Rendőrségi szakértő nem léphet fel hitelesen a nagyvilágban, ha ordít róla, hogy rendőrt legföljebb újságfotókon látott. Ráadásul ez a nő itt ellenséges az irányában.

Ez persze igaz volt, ám Vespay Károlynak fogalma sem volt róla, hogy nem csupán az ügyetlen fellépése hangolta ellene Barbarát. Mindenekelőtt épp elég zavaros történetet élt már meg korábban a lány, a bűnhatáros világban, ha nem lett volna érzelmileg a legmagasabb hőmérsékleten érdekelt, ez a zavaros halandzsa akkor is erőteljes ellenakcióra készteti.

Mégis: az információ rendkívül fontos volt Vespay számára. Ha ugyanis valami hatékony darázsellenes vegyszert alkalmaztak bármely okból, és a könyvtáros fejdísze szembekerül azzal, akkor nagyon nagy bajok történhetnek. Ő elesik az elképzelhető legígéretesebb vizsgálódási lehetőségtől, amelyre az egész további szakmai pályafutását alapozhatná, s az még azt is megérné, hogy próbálkozzék Szilviánál. Másrészt a darázsfészek a vegyi támadásra nyilvánosan is reagálhat, miáltal Szilvia azonnal kapcsolatba kerül a kéjgyilkos halálával, azonnal exponálódik minden sötét lehetőség, amelyet beteg elme csak elképzelhet darázzsal felfegyverzett akcióhősökkel kapcsolatban, mellesleg Szilvia darázstámadás áldozatául esik. Vespay egyre szörnyűbbnek látta a darázsirtó akciót, át sem lehet tekinteni a következményeket, nemhogy uralni.

***

Barbarának nem volt rá oka, hogy ne tegye meg, amire Vespay kérte; de akad itt valami felgöngyölni való is; amellett mindez, egyelőre formátlanul bár, alkalmat ad a Szilvának való szolgálattételre.

– Hova gondol, kisasszony, nincs nekünk pénzünk arra, hogy speciális vegyszereket készletezzünk évszázadonként egyszer megtörténő, kiszámíthatatlan, természetellenes marhaságokra. Itt ezelőtt még soha nem fordultak elő lódarazsak – így a gondnokság pirospozsgás arcú, kesehajú, erős alkatú vezetője, intenzív alkoholszagot lehelve Barbara irányába. – Kaptak, amit kaptak. Ha a csótányoknak jó, a darazsaknak is jó lesz.

– Mi a hatóanyaga?

– Honnan tudjam? Valami olajos növényi lucsok. A falsarokba kell fújni, ha a csótány rámászik, megmérgezi. De a csótány nem mászik rá, hanem röhögve elmegy mellette. Különben is lebomlik egy nap alatt. Hetente kellene fújni, de hétévente fújnak. Ne féljen, nyugodtan megeheti az uzsonnáját.

– A könyvtár...

– A könyvtárba nem tudtak bemenni, mert zárva volt. A portásnak nincs kulcsa, különben is valami hisztériás tyúk, az egész balhét ő csinálta, megcsípte valami méhecske. Vagy rosszat álmodott.

– Nem is kérték a kulcsot a portán. Különben tényleg nincs.

– Honnan tudja?

– Én vagyok a hisztériás tyúk.

– Vagy úgy, aha. Na ugye.

– Maguknak van kulcsuk a könyvtárhoz?

– Nekünk? Nem képzeli, ezer cég, majd mindegyik beenged az irodájába, a vackai közé.

– És ha kigyullad a ház?

– Akkor leég. Előbb ég le, mint ahogy lebontják. Ha maga a portás, maga megússza, mert a legközelebb van az ajtóhoz. A könyvtáros nem ússza meg, mert bennég a könyvei között, csótányostul. Nem tud kijönni, mert nincs meg a könyvtárkulcs. Hagyjon már lógva. Mondja meg a portásnak, hogy... vagyis bocsánat.

***

– Vespay úr?

– Meg vannak bolondulva, ilyenkor? Nem veszek semmit, nem járok üdülni, nem kötök lakásbiztosítást, nem akarom megváltoztatni a távközlési csomagomat, és nem tárcsázok előszámot.

– Vespay Károly rendőrségi darázsszakértő?

– Ó, bocsánat.

– Nem tudhatom, hogy munkaidőben otthon van-e. Utcáról hívom. Egyszer majd kifizeti. Nem lehetett megtudni, mi a darázsméreg. Falsarokba fújták, csótányoknak kell vele érintkezniük, egy nap alatt elbomlik. Emberre nem hat. Egy vagy két darázs keveredett a székházba, nekem egy is sok volt. Megszúrt engem és a könyvtárost. Engem ez mégsem akadályozott meg abban, hogy másnap, vagyis tegnap bejöjjek. A könyvtáros biztos allergiás, mert még ma sem jött be.

– Ó. Fel fogja hívni?

– Nem is tudom a sz... Nem, az ő dolga.

– Nem tudja...

– Nem. Semmiféle személyes adatot nem tudok. És ha tudnék, akkor sem mondanám meg. Különben sem vagyok fölhatalmazva erre.

– Maga szerint hatékony volt a rovarirtás a darazsak ellen?

– Nem tudom. Nem hiszem. A könyvtárat különben sem tudták befújni, mert nem tudtak bemenni. Ha mindenütt tényleg kiirtották volna a darazsakat, a könyvtárban akkor sem lenne semmi bajuk. De nem hinném, hogy onnan jött volna elő, amelyik engem megszúrt. A könyvtárost is a félemeleti mosdóban csípték meg.

– Kisasszony, hogy hálálhatom meg a szívességét?

– Kapcsolatban áll Szil... a könyvtárossal?

– Háát, öööö... igen. Vagyis... Miért kérdezi?

– Nem, semmi. Viszonthallásra.